

var Hensigten med Loven at tillægge Ministeriet en særlig stor Bestemmelsesret med Hensyn til Reglementer. Man opstillede da i Udvalget en § 52, som sagde, at Lodserne skulle spørges, før der træffes Nybestemmelser, der gribe stærkt ind i deres Forhold, og i Anledning af denne § 52 siger Folketingsudvalget, at det holder sig forvisset om, at gennemgribende Forandringer ikke ville blive iværksatte uden Lovgivningsmagtens Medvirkning. Ikke blot udtales dette i Folketingsudvalgets Udvalgsbetænkning, men Udvalgets Ordfører, Chresten Berg, siger tillige, at den meget ærede Minister i Konferencen om denne Sag har erklæret sig enig i, hvad Udvalget har udtalt som sin Opfattelse. De Personer og Institutioner, som staa imod Ministeren i dette Spørgsmaal, mene altsaa, at § 52 har haft den Forudsætning, at der ikke kunde træffes indgribende Bestemmelser med Hensyn til Reglementet uden Lovgivningsmagtens Medvirkning. Udvalget, for hvilket jeg har den Ære at være Ordfører, har, som sagt, ikke taget Stilling til dette Spørgsmaal, men har, som det vil ses, i sin Betænkning kun udtalt, at man fandt det tvivlsomt, hvorvidt Ministeren havde været i sin Ret i dette Spørgsmaal.

Jeg vender mig derefter til den saglige Side, idet jeg paa samme Maade, som jeg har gjort det med Hensyn til den politiske eller juridiske Side, skal søge at fremstille objektivt, hvad der er sagt fra de forskellige Sider. Forholdet er, at de saakaldte midlertidige Bestemmelser om Farvandslodning have indført ikke blot ændrede Takster, altsaa en ændret Beregning af Taksterne, men tillige have indført, at et Lodseri, som ikke deltog i Lodningen gennem Store Bælt, nu er kommet med, nemlig Helsingør. Man maa nu spørge, hvad der har givet Ministeriet Anledning til at gennemføre denne Farvandslodning, og jeg skal da først spørge, hvad der har givet Anledning til Gennemførelsen af de nye Takster, som altsaa regnes helt fra Nord til Syd i Stedet for i sammenlagte Distrikter. Ministeriet svarer, at det er ifølge Søfartens Krav. Fra den anden Side spørges der: Hvorledes ere disse Krav fremsatte? Der foreligger ikke noget som helst i saa Henseende, tværtimod er der, siger man, overfor de i første Række interesserede, Lodserne, ikke nogen Sinde fremsat en eneste Bebrejdelse eller en eneste Ytring om, at man var utilfreds med at skulle skifte Lods en Gang undervejs; man har tværtimod været af den Mening, at en Lods' Arbejde er saa ansvarsfuldt, at det

er utænkeligt, at een Mand kunde have Ansvaret for en Lodsnings lige fra Skagen til Albuen. Overfor Udvalget har der ikke foreligget noget, der kunde tyde paa et saadant Krav fra Søfartens Side udover en Meddelelse, der er os bekendt, og som i 1909 er sendt fra Marineministeriet til Ministeriet for Handel og Søfart. Det er ikke en egentlig Forespørgsel om, hvad Handelsministeriet siger om dette Spørgsmaal, Marineministeriet meddeler Handelsministeriet, at man er bestemt paa at ville gennemføre en Nyordning, og spørger, hvad Handelsministeriet siger dertil, og dertil svarer saa Handelsministeriet, at da det faar at vide, at Marineministeriet er bestemt paa at optræde saaledes, vil man, selv om den omhandlede Reform vel ikke kunde siges at være i særlig Grad paa krævet af Hensyn til den danske Skibsfart, ikke modsætte sig den, men kan under de foreliggende Omstændigheder endog tilraade den.

Der siges altsaa af Modstanderne mod den trufne Ordning, at Paastanden om, at dette Krav er rejst fra Søfartens Side, absolut ikke har været underbygget af Fakta. Men selv om nu Ministeriet endelig vil gennemføre disse gennemgaaende Takster og den Ordning, at een Mand har Ansvaret for Lodsningsen lige fra Skagen til Albuen, hvorfor vil man da, spørges der, blande Helsingør ind i dette Forhold? Har det af nogen været hævdet, at Frederikshavn- og Nyborg-Lodserne ikke kunde overkomme Arbejdet, men at der trængtes til yderligere Personale? Ogsaa der har Ministeriet sagt — jeg skal forsøge at referere objektivt —, at denne Indblanding skete ifølge Søfartens Krav, men der foreligger ikke een eneste Udtalelse i saa Henseende, og fra den anden Side siges der, at der ikke har været nogen Grund dertil. Først og fremmest spørger man: Har Helsingør da trængt til en yderligere Indtægt? Men her er der det mærkelige Forhold, at det, som det fremgaar af en Oversigt til Lønningsforslaget Till. A. Sp. 3427, er saa langt fra, at Helsingørs Indtægt har været dalende, før denne Ordning blev truffen, at man tværtimod, den Gang der blev forhandlet om, at Staten skulde bære Udgiften til Lodsinspektøren, regnede, at det vilde koste Staten 2,900 Kr. aarlig, medens det nu er steget til det dobbelte. Modstanderne sige altsaa, at det tyder ikke paa, at det er Helsingør, der lider Nød, saa man kan ikke af den Grund have en Anledning til at tage en Del af Brødet fra Frederikshavns og Nyborgs